

מסורת הש"ס

[illegible]

(א) רש"י ד"ה שמע מקלות
י' תוקע בטור וילא לחץ
יצא בחלי התקיעה:

במקום המפורסם של שלמים.
עין זכאים דף טו ע"א
תד"ה אח"כ. וכוונות דף
טו ע"א תד"ה המושג
בנדרים דף י ע"א תד"ה
אדם מניח כנסות וימלא
דף יב ע"ב תד"ה חלבי:

[illegible]

אמר רבה שמע מקצת
התקיעה בבור ומקצת
התקיעה על שפת הבור יצא.
ואולי ובור מקום העומדים
הוא לאותן העומדים
בבור. אבל מקצת התקיעה
קודם שעלה צמוד השחר
התקיעה אחת שיעלה עמוד
השחר, כיון שהלילה לא
היה חיוברא הוא (לחדר) יצא.
ואולי במירמל דסבר רבה
שמע סוף תקיעה בלא
תחלת התקיעה ואז תחלת
התקיעה בלא סוף התקיעה
התקיעה. והתנן תקע בראשונה
ומשך בשניה כשהיה אין
בזיו אלא אחת כהן. ורחינן
בזיו מקיעותיה מהדרין

התקיעה כבודו. קא
שפּט הכור וחזירו חוק
אשמשעין הכל דבנקת נמי
הוא דראמערין נבסכת מ
יוסף וילץ עטמא מו
וילץ לכסל יום ולא לילה:
למירא דסכר רבא דרי
סוף קשישא בלא חסילה
אומילא ב'ו: קעט
פשוטה שלפני מרועת
משך בנטיה. בפשוטה
בשמים ותחריץ ללאת דה
טה שלפני מרועת הכורבנה
לי תקוע חיקך לזו: אס
שמע. בלא קול הכרה
קול הכרה שמע. עם קול
א יא: ברוקע וטולה
אין אחר עמו ללאת בו
שעולה הוא דלדריעה וטולה
דבדמילא דריעה והשופר
רן לעיל (דף ס:) אותן
דבור יאזו: של עולה. ותלשו
לא לאחר זריקה אין מעילה
ולא בקרינה שכל לבנים
בתנחומות (פג. ט) ויבאיש
ויהיה בעולה (ויקרא) וגאמר
שם (שם) מה אשם עולמותי
עולה עולמותי מותרין:
בני מעילה ניבול. דלן
קלים אלה באומרים
קס כשארברו לחלק בזה:
ניבול. לירשאל להיות
הנאה אלה לעיל על
ימינו: בשופר ע"ג.
בני ע"ג וגאמר בהגאה
מבטת ע"ג (דף נא:) אבד
כלל הממונותם בכלים
בן לע"ג הכתוב מדבר:
יא. דמנות קול הנאה
תופי מיתבט שיעוריה.
הם קאי ויבשרו דמי שופר
דראמערין לעיל (דף ס:)
ידו עולה לכאן ולכאן:
קוע לו. טעמא דרוביה
מאות לאו ליכנות ניתנו:
ה עליו בימות השמים.
אלה הנאה קיום המזוה
ניתן ליכנות: אכל אכל
דליבא הנאה הגוף:
פרסיים. ואע"ג שלא
מאדדי מוכת מנה בליל
פסח יא: הסוקע לעיר.
שן שן שמעתי מפי מרי
ודו של מורי רבי יאקב בן
יעי המוקע לשד להכריח
מעליו: פשיטא. דואת
מחו דרשנא הסס אכל.
הר דרשנא וסא אכל.
יבולו הלך לאו מתעסק
אף לענין חיוב חטאת
ירמיה דף יט: המתעסק
גערות חיב שכן נהנה:
קא

"שמע מקצת תקיעה בבור ומקצת תקיעה
 על שפת הבור יצא" מקצת תקיעה קודם
 שיעלה עמוד השחר ומקצת תקיעה לאחר
 שיעלה עמוד השחר לא יצא אמר ליה אביי
 מאי שנא התם דכעינא כולה תקיעה בחיובא
 וליכא הכא נמי בעינא כולה תקיעה בחיובא
 וליכא הכי השתא התם לילה לאו זמן חיובא
 הוא כלל הכא בור מקום חיובא הוא לאותן
 העומדין בבור למימרא דסבר רבה ^אשמע
 סוף תקיעה בלא תחילת תקיעה יצא וממילא
 תחילת תקיעה בלא סוף תקיעה יצא ת"ש
^בתקע בראשונה ומשך בשניה כשתים אין
 בידו אלא אחת ואמאי תסלק לה בתרתי
 פסוקי תקיעתא מהרדי לא פסקינן ת"ש
^גהתוקע לתוך הבור או לתוך הדות או לתוך
 הפיטם אם קול שופר שמע יצא ואם קול
 הברה שמע לא יצא ואמאי ליפוק בתחילת
 תקיעה מקמי דליערבב קל"י כי קאמר רבה
 בתוקע ועולה לנפשיה אי הכי מאי למימרא
 מהו דתימא זמנין דמפיק רישא ואכתי שופר
 בבור וקא מיערבב קולא קמ"ל אמר רב
 יתודה בשופר של עולה לא יתקע ואם
 תקע יצא ^דבשופר של שלמים לא יתקע
 ואם תקע לא יצא מ"ט עולה בת מעילה היא
 כיון ^הדמעל בה נפקא לה לחולין שלמים
 דלאו בני מעילה נינהו איסורא הוא דרכיב
 בהו [ולא נפקי לחולין] מתקיף לה רבא אימת
 מעל לבתר דתקע כי קא תקע באיסורא תקע
 אלא אמר רבא אחד זה ואחד זה לא יצא
 הדר אמר ר' אחד זה ואחד זה יצא ^ומצינת
 לאו ליהנות נינתו אמר רב יתודה ^זבשופר
 של ע"ז לא יתקע ואם תקע יצא ^חבשופר
 של עיר הנדחת לא יתקע ואם תקע לא
 יצא מ"ט עיר הנדחת כתותי מיכתת שיעוריה
 אמר רבא ^טהמודר הנאה מחבירו מותר
 לתקוע לו תקיעה של מצוה ^יהמודר הנאה
 משופר מותר לתקוע בו תקיעה של מצוה
 ואמר רבא המודר הנאה מחבירו מזה עליו
 חי חטאת בימות הגשמים אבל לא בימות
 החמה ^{יא}המודר הנאה ממעין מוטל בו
 מביילה של מצוה בימות הגשמים אבל לא
 בימות החמה שלחו ליה לאבוי דשמואל
^{יב}כפאו ואכל מצה יצא כפאו מאן אילימא
 כפאו שד והתניא ^{יג}עתיים ^{יד}חלים עתים
 שוטה כשהוא חלים הרי הוא כפקה לכל
 דבריו כשהוא שוטה הרי הוא כשוטה לכל
 דבריו אמר רב אשי שכפאווהו פרסיים
 אמר ^{טו}רבא זאת אומרת ^{טז}התוקע לשיר
 יצא פשיטא היינו הך מהו דתימא התם
 אכול מצה אמר רחמנא וזה אכל

ימיה מלי שנה תשלמים לנה יאל
 סוס דמולת ליהנות ימיו ורבינו
 נחל גרים הנה רבא (ו) וסומי
 בסוק כסוי הדס (מולין דף פט. וסס)
 יאל תקע לא יאל וכן קטיל האהיא
 יאל דלמר רבא בפרק מנא חליה
 נמות דף קי: וסס) חלה בסנדל
 ארט שלו ובסנדל של ע"י חליה
 ארט ולא אמרין מכתת שיעוריה
 ירשיית כולה בשליח כפי הדס (ו)
 אל הגזול (וסס דף לא: דג"ה באשרה):
 מודר הנאה משופר מותר
 אהותי שופר

צוה. צפרק ב' דגדריס (דף טו):
חלק אביי בין הנאת סוכה עלי
אומר שלא אהנה מן הסוכה דיכול

סוכה שהוא משועבד לה ופרץ
לה רצא וכי מלות ליהנות ניתנו
אלא אמר רבא רצא דאמר ישיבת
סוכה עליה דאמר שבעה שלא
בסוכה ולדברי רבא יהי המשמע
בבאן נמי אי אמר הנחת שופר עלי
ותחת לתקוע כשופר של מזה דמלות
זו ליהנות ניתנו אבל אם אמר
קיימת שופר עלי אסור לתקוע
שופר של מזה אפי' לרבא כמו
לאמור גבי סוכה אם לא נחלק משום
דבר סוכה בלאו מזה יהי הנאה
שישבה אבל שופר אי לאו מזה אי
אין בתקיעה דליתו מחוץ לשין
גלגל סוגיא דהתם קשיא דמשמע
קרא כשאמר שבעה שלא
אשכח סוכה הוא דליתו יכול לאסור עלמו
לסוכה לפי שהוא משועבד לה
בכל אם אמר ישיבת סוכה עלי
בשבעה אסור כמו בקיום וא"ר מאי
ומר נגדרים מבשבעה דקחתי התם
סוכה חלין בענין אחר ויש
אמר נגדרים חלין בכל דש"י
היינו האסרת חפץ דלמאמרין בריש
ספכת נדרים (דף כ:) נגדרים ותרמים
ידי דמיסר חפלא עליה לאפוקי
לועס דקאסר נפשיה מן חפלא ולכן
גם הנגדרים בכל ענין שיאמר חן
היכא דהיכר הנאה משום דמלות
אי ליהנות ניתנו ומה שמחלק שם בין
אמר ישיבת סוכה עלי לשבעה שלא
עבד לא בא אללא לומר שיש חילוק
עין נדר לשבעה לפי שהנדר בכל ענין
שיאמר מיתסר חפציו עליה ושבועה
בכל ענין שיאמר קאסר נפשיה מן
הפסיו: **המודר** הנאה בפסיו.
א דלאטררף לאשמועינן מודר הנאה
בזביו ומשופר וממעיין ק"ד ואמינא
קרא דאמר מחבירי דאמר דשרטן

[illegible][illegible]